

ЕВАКУЙОВАНЕ ДИТИНСТВО

НАРОДИВСЯ в м. Чорнобилі 18 лютого 1980 року.

Немовлям привезли у Прип'ять, де в день мого народження тато одержав ордер на квартиру 89, що по вулиці Лазарева, у будинку № 9.

ІЗ ЦИКЛУ «ЧОРНОБИЛЬ - ОЧИМА ДІТЕЙ»

ГОРОД ПРИП'ЯТЬ 26 АПРЕЛЯ 1986 ГОДА

В горящем ужасе всходило сонце,
Нагрятое костром радиоактивным.
По улицам на скорости, как бомбы,
Летели скорой помощи машины.

Хотелось верить в сказку о жар-птицах,
Но сила слов не утоляла боли.

Нам смерть по Припяти расставила границы,
И жажда жизни стала на приколе...

... Когда весна в лицо мне дышит ветром,

А под ногами грунт клубится пылью,
Листаю я апрельские страницы

Дней аварийных, ставших страшной былью.

О, если бы найти мне чудо-средство,
Которым можно было б воскреситься,

Я бы припал к источнику губами -

На целый век живой воды напиться.

ІЗ ЦИКЛУ «МИ І ПРИРОДА»

СНІГУРИ

Сніг загорівся полум'ям червоним,
На нього пурхнули із дерева, згори,

Червоногруді, гарні і веселі

Зимові птахи - зграя снігурів.

Проста, як світ, зимова позолота

Розшилась барвами застиглої крові,

Мов зачарований я був у ці хвилини,

Приємні враження захопленій ловив.

Сонце почне тепло на землю слать,

Зникне і полум'я - птахи немов згорять -

Летять десь іншу зиму зустрічатъ.

«...Найбільшу групу дітей з мамами привезли у піонерський табір Білоцерківського заводу шми і гумо-азбестових виробів, що за селом Логвин...»

(Володарська районна газета «Соціалістичне село»)

ЕВАКУЙОВАНЕ ДИТИНСТВО

Цвіт на садах білів, немов фата,
Весна котила вітром сонце в літо,
А ми збирались Прип'ять покидать,

менях сонця, що сходило.

У Прип'яті ходив у дитсадок «Яблунька». Коли місто евакуювали, мені вже було шість років. У цей день і моя сестра та ще двоє дітей маминої співробітниці були у редакційній кімнаті в приміщенні вузла зв'язку.

У перший клас пішов у Харкові. Тепер навчаюсь у 11 класі середньої школи № 4 міста Вишневе.

У травні нинішнього року

відвідав дідусеву і бабусину хату в селі Залісся колишнього Чорнобильського району Київської області, де нас бавила прабабуся Федора. Там дуже легко дихати, хоч це і в зоні відчуження ЧАЕС.

Свої вірші адресую всім чорнобильцям і читаю нашої газети «Вісник Чорнобиля».

Володимир МЕЛЬНИК.

Бо в радіації заборонялось жити.
Де річка Рось впивалась в береги,
Що плавнями відгородили села,
В Володарський район нас привезли
Намучених, сумних і невеселих.
За селом Логвин - табір для дітей...
Нас з мамами привезли сюди жити.
Чужий шматок прівітної землі
Повинен був домівок замінити.
Всі втомлені пройшли кризь пропускник,
Це був гіркий початок наших мандрів, -
В життя ввійшли і ніч, і ліхтарі,
І незнайомці у смішних скафандрах.
Дитинству дали перепуску в світ,
Заповнений дорослими тривогами.
В них виріс я, та хочу йти дорогами
В тихій ході землі, де народивсь.

Мій дідусь Іван і бабуся Марія Тарай жили у селі Залісся по вул. Миру, 12. Хату розграбували мародери і підпалювали зосередини. Дідусь плаче, каже, що він що хату сам будував для нас - своїх онуків...

РОЗМОВА З ДІДУСЕМ

- Дідусю, чому твоя хата стоїть пуста?
- Це неспроста! На атомній станції
Люди реактор зірвали. А нас, щоб не померли,
з хат повіганяли.
- Дідусю, а чому на підлозі пропалені дошки?
І стіни згоріли? Із стелі обвалена глина?
- Цю шкоду зробила людина лиха, що
помре від прокльонів за силу гріха.
- А шибки у вікнах... Дідусю, за що їх розбито?
Холодно хаті. Не завжди ж на вулиці літо?!
- Вікна - то очі моєї хати. Вони дивляться в душу,
Вміють думки читати. Цілі шибки - як здорові
очі. Вони д - дзеркало вдень й серед ночі.
Глянуть у них мародери і зляться, бо зображень
своїх в чистих шибках бояться.
- Що ж, виходить, тебе і бабусі давно тут немає,
а хата стоїть і сама себе захищає?
- Авжеж, і навіть тоді, коли застосоване буде
насилля, проти техніки сили буде споруда
безсила, коли хата зникне, і двір заросте
бур'яном і лозою, кожна крапля роси
буде падать на землю мою сльозою!